

מסכת כלאים

פרק ד

א. קרחת הכרם, בית שמאי אומרים, עשרים וארבע אמות. ובית הלל אומרים שש עשרה אמה. מחול הכרם, בית שמאי אומרים, שש עשרה אמה. ובית הלל אומרים שנים עשרה אמה. ואיזו היא קרחת הכרם. כרם שחרב מאמצעו. אם אין שם שש עשרה אמה, לא יביא זרע לשם. הו שם שש עשרה אמה, נותנין לה עבודתה, וזורע את המותר:

ב. איזה הוא מחול הכרם. בין כרם לגדר. אם אין שם שנים עשרה אמה, לא יביא זרע לשם. הו שם שנים עשרה אמה, נותנין לו עבודתו וזורע את המותר:

ג. רבי יהודה אומר, אין זה אלא גדר הכרם. ואיזה הוא מחול הכרם. בין שני הכרמים. איזה הוא גדר, שהוא גבוה עשרה טפחים. וחרוץ, שהוא עמק עשרה ורחב ארבעה:

ד. מחצת הקנים, אם אין בין קנה לחברו שלשה טפחים, כדי שיכנס הגדי, הרי זו כמחצה. וגדר שנפרץ, עד עשר אמות הרי הוא כפתח, יתר מכן, כנגד הפרצה אסור. נפרצו בו פרצות הרבה, אם העומד מרבה על הפרוץ, מתר, ואם הפרוץ מרבה על העומד, כנגד הפרצה אסור:

ה. הנוטע שורה של חמש גפנים, בית שמאי אומרים, כרם. ובית הלל אומרים, אינו כרם, עד שיהיו שם שתי שורות. לפיכך, הזורע ארבע אמות שבכרם, בית שמאי אומרים, קדש שורה אחת. ובית הלל אומרים, קדש שתי שורות:

ו. הנוטע שתים כנגד שתים, ואחת יוצאה זנב, הרי זה כרם. שתים כנגד שתים ואחת בינתיים, או שתים כנגד שתים ואחת באמצע, אינו כרם, עד שיהיו שתים כנגד שתים ואחת יוצאה זנב:

ז. הנוטע שורה אחת בתוך שלו, ושורה אחת בתוך של חברו, ודרך היחיד ודרך הרבים באמצע, וגדר שהוא נמוך מעשרה טפחים, הרי אלו מצטרפות. גבוה מעשרה טפחים, אינן מצטרפות. רבי יהודה אומר, אם ערסן מלמעלה, הרי אלו מצטרפות:

ח. הנוטע שתי שורות, אם אין ביניהן שמנה אמות, לא יביא זרע לשם. היו שלש, אם אין בין שורה לחברתה שש עשרה אמה, לא

יָבִיא זָרַע לְשָׂם. רַבִּי אֱלִיעֶזֶר בֶּן יַעֲקֹב אָמַר מִשּׁוּם חֲנִינָא בֶן
חֲכִינָא, אֶפְלוּ חֲרָבָה הָאֲמָצְעִית וְאִין בֵּין שׁוּרָה לַחֲבֵרְתָּהּ יֵשׁ עֲשִׂירָה
אַמָּה, לֹא יָבִיא זָרַע לְשָׂם, נִשְׁאַלּוּ מִתְחֵלָה נִטְעָן הָרִי זֶה מִתָּר בְּשִׁמְנָה
אַמּוֹת:

ט. הַנוֹטֵעַ אֶת כַּרְמוֹ עַל יֵשׁ עֲשִׂירָה אַמָּה יֵשׁ עֲשִׂירָה אַמָּה, מִתָּר
לְהָבִיא זָרַע לְשָׂם. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, מַעֲשֶׂה בְּצִלְמוֹן, בְּאַחַד נִשְׁנִטֵּעַ
אֶת כַּרְמוֹ עַל יֵשׁ עֲשִׂירָה יֵשׁ עֲשִׂירָה אַמָּה, וְהָיָה הוֹפֵךְ שָׂעֵר שְׁתֵּי
שׁוּרוֹת לִצֵּד אֶחָד וְזוֹרֵעַ אֶת הַנֵּיר, וּבִשְׁנֵה אַחֲרֵת הָיָה הוֹפֵךְ אֶת
הַשָּׂעֵר לְמָקוֹם אַחֵר וְזוֹרֵעַ אֶת הַבּוּר, וּבָא מַעֲשֶׂה לְפָנֵי חֲכָמִים,
וְהִתִּירוּ. רַבִּי מֵאִיר וְרַבִּי שְׁמַעוֹן אֹמְרִים, אִף הַנוֹטֵעַ אֶת כַּרְמוֹ עַל
שְׁמֹנֶה שְׁמֹנֶה אַמּוֹת, מִתָּר: